

Kosmiczni kowboje

Włosy czterech członków grupy The Beatles zostały sprzedane na licytacji portalu Catawiki za 10000 euro.

Maciej Strycki

Kosmyki każdego „bitla” wystawiono na odrębnej aukcji, co spowodowało poruszenie wśród licytantów z całego świata. Najcenniejsze okazały się te należące do Paula McCartneya – poszły za ponad 2700 euro. Ścięto je 12 grudnia 1964 roku, w trakcie kręcenia filmu „A Hard Day’s Night”. Choć nietypowe pamiątki po sławnych ludziach mogą wzbudzać mieszane uczucia, okazuje się, że powinny zainteresować również inwestorów. W zeszłym roku czteromilimetrowy fragment grzywy Napoleona Bonaparte został sprzedany za 2400 euro.

Kochamy to, co pachnie młodością. Wtedy lepiej smakowały truskawki, a naszych pasji nie traktowaliśmy hobbistycznie, tylko jako sposób na życie. „Depeszem” czy „metalem” się było. To nie oznaczało tylko, po jakie sięgaliśmy płyty. Definiowało styl życia, ubioru, a przy okazji poglądy. Czasem udawało się nimi zarazić młode pokolenie. Stąd powracająca moda na spodnie dzwoony, popularność wycieczek do Amsterdamu i, z naszego podwórka, winyl. Come back standardu wydaje się zaskakujący, ale tylko pozornie. W świecie plików stanowi protest, a ten jest najlepszym nośnikiem gniewu młodych.

Ma to swoje dobre i złe strony. Od razu zaznaczyć: dobrych jest więcej. Winyl jest odporny na upływ czasu. Zniszczyć go można tylko przez własną głupotę albo brak wiedzy. Owszem, każde odtworzenie płyty to utrata jakości. Zarysujemy – będzie trzeszczeć, a nawet przeskakiwać. Ale to i tak przewaga nad CD, które podobno „oddają ducha” już nie po stu, lecz po trzydziestu latach (najnowsze

badania). Nie o to jednak chodzi. Winylowe brzmienie jest magiczne, niepowtarzalne, a przynajmniej tak należy je odbierać. Obowiązkowo.

Jak jest w rzeczywistości? To inna sprawa, o czym dalej, zajmijmy się jednak formatem w kontekście rynku.

Pojawia się coraz więcej nowoczesnych urządzeń. Wydawałoby się, że gramofony z późnych lat 70. osiągnęły szczyt ewolucyjny. Jednak rozwój technologii bynajmniej się wtedy nie zatrzymał. Powstały nowe materiały, o których przebąkiwali pisarze science-fiction. Linie montażowe, obrabiarki i inne maszyny osiągnęły precyzję rękodzieła i nawet jeżeli Reeloc robi swój „high-endowy” model w Chinach, to możemy się spodziewać, że jest to o wiele dokładniejsza maszyna niż kultowy Adam czy Fonomaster. Nasz redakcyjny specjalista od „szliferek”, Paweł Gołębiewski, mówi: jakość tanich urządzeń bywa tak zaskakująca, że sam bym sobie kupił taki „entry-level”. A te najdroższe? Przeska-

kują o trzy klasy i epoki legendarne SME z czasów schyłku komuny.

Ta ostatnia trzyma się mocno. Tak jak ludzkie przywary, chociażby chciwość. Ogarnięci manią słupków zarządzający robią czasem z dobrych marek poligon marketingowego eksperymentu. To jednak część prawdy i możecie mi uwierzyć – gramofony są coraz lepsze. Winylowy hardware odzyskał drugą młodość i na współczesnych witaminach rośnie jak młody byczek.

Problem w tym, że na talerzu coś trzeba położyć. I teraz „przebieknę”, za co moi koledzy muzycy wsadzą mnie w ognisko i zapewniam – nie będę smakować. Jak się robi winyle AD 2017?

Każdy młody muzyk chce „mieć winyl”. To gwarancja sprzedaży 500 egzemplarzy z limitowanej serii, a przy okazji prestiż. CD może sobie zrobić chór parafialny – zbierze wśród ludzi 3000 zł i na tłoczenie wystarczy. Produkcja winylu jest pięciokrotnie droższa.

Nagrywamy płytę w piwnicy u kolegi, na laptopa. „Mastering” skleja znajomy, co ma dobre pluginy. Winyl teoretycznie nagrywa się analogowo, ale to sytuacja idealna. Rzeczywistość jest o wiele bardziej rozczarowująca. Winyl artysty jazzowego czy „innego” powstaje na tej samej zasadzie. Bierze się plik cyfrowy i przepuszcza „przez taśmę”, żeby złapał trochę szumu i analogowe ciepło. Procedura jest nagminna. Magnetofon stary, taśma rozmagnesowana. Dziewczyn z tego rocznika artyści nie szarpią. Tłocznia i tak bierze plik.

Pamiętajcie film w tytule? Dlaczego wysłali na Księżyc dziadków? Bo znali technologie obecnie nieosiągalne. Żeby naprawić elektronikę z lat 60., trzeba się cofnąć wehikułem czasu albo odkopać dinozaura. Prawie nikt nie ma w studiach legendarnych Revoxów. Nikt nie produkuje teraz takiego sprzętu. Łatwiej spotkać UFO.

Co nie znaczy, że takie nagrania nie powstają. Są w mniejszości takiej, jaką stanowili w Polsce Chińczycy w latach 60.

Słuchajcie starych płyt na nowym sprzęcie. Nigdy odwrotnie.